

„...Jobb nektek ha én elmegyek, mert, ha nem megyek el, a Vigasztaló nem jön el hozzátok...”

Jobb, ha elmegy a Mester? De hát olyan jó volt vele. Annyi kérdésünk lett volna még hozzá. Olyan biztonságban éreztük magunkat mellette. Mindenre tudta a választ. Megnyugtató, biztató, tanított, megerősített. Most meg azt mondja, hogy el kell mennie. És ráadásul ez a mi érdekünk. Na ne! Mi lesz most velünk? Ja, hogy fel kell nőnünk? Szabaddá kell válnunk a függőségeinktől? Meg kell találnunk önmagunkat, önazonosságunkat? Ezentúl felelősséggel tartozunk a döntéseinkért? Rajtunk múlik, hogy kivel, milyen kapcsolatba kerülünk?

Bizony rá kell döbbernünk, hogy felnőttként, a saját tapasztalatainkra építve kell meghozni döntéseinket. Ezek a tapasztalatok lehetnek külső és belső tapasztalások egyaránt, de már nem egy külső tekintély lesz az, aki megmondja, mi a helyes, mit kell tennünk. Fel kell nőnünk, és tudatos döntéseket kell hoznunk. Kénytelenek vagyunk a valósággal szembenézni, már nem bújhatunk más háta mögé. Felelősséggel tartozunk a beszédünkért, cselekedeteinkért. Sőt azt is észre kell vennünk, hogy hatással vagyunk a dolgokra, más emberekre, a világra.

Ha egy picit visszagondolunk a saját gyermekkorunkra, amikor még a szüleink biztonságában, az ő útmutatásuk szerint éltük az életünket, ezt éreztük életadónak, természetesnek. (Akárcsak a tanítványok a Jézus mellett eltöltött időt.) De saját gyermekeink növekedési folyamatában is átélhettük ezeket az időszakokat.

Sőt még tovább megyek. Felnőtt közösségi életünkben is valami hasonlóan mentünk keresztül. Egyszer meghívtak bennünket. Szeretettel körbevettek, példát adtak, tanítottak, de sem nekem, sem a közösségnek nem jó, ha ez az egyirányúság örökre így marad. Kereszténységünkben is, közösségi emberként is fel kell nőnünk, önállóvá kell válnunk!

Talán az az életünk velejárója, hogy egy szülőnek, tanítónak, lelkipapnak vagy akár a Mesternek is el kell távolodnia, hogy a gyermekek, tanítványok fel tudjanak nőni?

Amíg a Tanító jelen van, nem tudunk teljesen a belső Hangra figyelni, mert olyan erős a külső személy hatása. De ha már nem csak ez a külső erő határoz meg, akkor van esélyem arra, hogy a csendben meghalljam a bennem megszólaló Lélek hangját.

És ha elég nyitott és őszinte vagyok, akkor ez a hang egyértelművé teszi számomra, hogy mi is az a szeretet országa, és hogyan kell az életemet ennek megfelelően alakítanom és élnem.

Magyar Laci, Székesfehérvár